

Sygn. akt XP 372/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 sierpnia 2020 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia Wydział X Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Agnieszka Chlipała-Koziół

Protokolant: Katarzyna Kunik

po rozpoznaniu w dniu 26.08.2020 r. we Wrocławiu

na posiedzeniu niejawnym, w trybie art. 15 zzs² ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych

sprawy z powództwa: **B. G.**

przeciwko: (...) **sp. z o.o. w W.**

o ustalenie wypadku przy pracy – sprostowanie protokołu powypadkowego

I. oddala powództwo;

II. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 240 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. nieuiszczone koszty sądowe zalicza na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 15 lutego 2018 r. (data wpływu do Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Krzyków) **powód B. G.** wniósł o sprostowanie protokołu powypadkowego nr (...) z dnia 3 kwietnia 2017 r. w ten sposób, aby ustalić, iż zdarzenie z udziałem powoda z dnia 4 marca 2017 r. stanowiło wypadek przy pracy oraz domagał się zasądzenia od strony pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania, a w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje powództwo powód podniósł, iż zgodnie z treścią protokołu powypadkowego, sporne zdarzenie nie zostało uznane za wypadek przy pracy, ponieważ nie spełniało definicji wypadku przy pracy, a konkretnie jej części dotyczącej urazu. Powód wskazał, że opis zdarzenia przedstawiony w protokole był bezsporny poza okolicznością związaną z tym, że powód przyszedł do pracy w następnym grafikowym dniu. Powód twierdził, że nie świadczył pracy w dniu 5 marca 2017 r., natomiast w dniu kolejnym zgłosił się do lekarza pierwszego kontaktu i uzyskał zwolnienie chorobowe na okres 14 dni. Powód podkreślił, iż nie zgadzał się z oceną pracodawcy, jakoby w wyniku przedmiotowego zdarzenia nie doszło do urazu. Powód przyznał, iż we wcześniejszym okresie cierpiał na dolegliwości odcinka lędźwiowego kręgosłupa, jednakże z uwagi na istotne pogorszenie jego stanu zdrowia w zakresie stanu kręgosłupa oraz uraz barku niniejszy pozew był uzasadniony.

Postanowieniem z dnia 18 kwietnia 2018 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Krzyków Wydział I Cywilny, sygn. akt I C 204/18, stwierdził swoją niewłaściwość i sprawę przekazał według właściwości Sądowi Rejonowemu dla Wrocławia – Śródmieścia Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych.

W odpowiedzi na pozew **strona pozwana (...) Sp. z o.o. w S.** wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego stanowiska pozwana wskazała, że w jej ocenie zdarzenie, w jakim brał udział powód, nie spełniało ustawowej definicji wypadku przy pracy. Pozwana kwestionowała przede wszystkim powstanie urazu u powoda. Zwróciła również uwagę na to, że dokumentacja medyczna przedstawiona przez powoda w żadnej mierze nie dowiodła, aby odniósł on jakikolwiek uraz w obrębie obręczy barkowej. Nie stwierdzono również urazu kręgosłupa, wręcz przeciwnie, powód już przed zdarzeniem cierpiał na dolegliwości ze strony kręgosłupa i wielokrotnie przebywał z tego powodu na zwolnieniu lekarskim oraz korzystał z rehabilitacji. W związku z powyższym brak było podstaw do uznania, by na skutek zdarzenia powód doznał urazu barku lub kręgosłupa. Ból doświadczony przez powoda w trakcie przeniesienia całego ciężaru materaca na prawą rękę nie mógł świadczyć o powstaniu lub powiększeniu się urazu, lecz mógł stanowić zwykły objaw schorzeń, na jakie cierpiał powód, które uległy chwilowemu nasileniu na skutek dźwigania. Ból powoda miał zatem źródło w przyczynie wewnętrznej, nie był zaś spowodowany wyłącznie przyczyną zewnętrzną. Ponadto powód nie przedstawił wyników badań, które pozwoliłyby na zdiagnozowanie rzekomego urazu powstałego w wyniku zdarzenia. Pozwana zaprzeczyła również temu, by powód przebywał na zwolnieniu lekarskim już od dnia 6 marca 2017 r.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny.

Przedmiotem działalności strony pozwanej (...) Sp. z o.o. w S. jest:

- 49, 41, Z, transport drogowy towarów,
- 49, 2, , transport kolejowy towarów,
- 49, 41, Z, transport drogowy towarów,
- 50, , , transport wodny,
- 51, , , transport lotniczy,
- 52, 1, , magazynowanie i przechowywanie towarów,
- 52, 2, , działalność usługowa wspomagająca transport,
- 53, 2, , pozostała działalność pocztowa i kurierska,
- 62, , , działalność związana z oprogramowaniem i doradztwem w zakresie informatyki oraz działalność powiązana,
- 63, , , działalność usługowa w zakresie informacji.

Dowód: - informacja odpowiadająca odpisowi aktualnemu z rejestru przedsiębiorców, stan na dzień 17.10.2018 r., k. 111 – 114.

W dniu 8 maja 2016 r. powód B. G. zawarł ze stroną pozwaną (...) Sp. z o.o. w S. umowę o pracę na okres próbny od dnia 8 maja 2016 r. do dnia 7 sierpnia 2016 r., na podstawie której został zatrudniony na stanowisku F. A. w pełnym wymiarze czasu pracy, w równoważnym systemie czasu pracy. Jako miejsce pracy powoda wskazano B.. Wynagrodzenie powoda określono w oparciu o stawkę godzinową wynoszącą 14,00 zł brutto.

W dniu 8 sierpnia 2016 r. strony zawarły umowę o pracę na czas nieokreślony, na podstawie której zatrudniono powoda na stanowisku F. A. (pracownik magazynowy ds. logistycznych) w pełnym wymiarze czasu pracy w równoważnym systemie czasu pracy. Jako miejsce pracy wskazano B.. Wynagrodzenie powoda określono w oparciu o stawkę godzinową wynoszącą 14,00 zł brutto, a następnie 15,00 zł brutto, 16,00 zł brutto oraz 18,00 zł brutto.

Dowód: - umowa o pracę na okres próbny z dn. 08.05.2016 r., k. 153 – 163,

- umowa o pracę na czas nieokreślony z dn. 08.08.2016 r., k. 165 – 175,

- aneks do umowy o pracę z dn. 30.09.2016 r., k. 178,

- aneks do umowy o pracę z dn. 08.03.2017 r, k. 179,

- aneks do umowy o pracę z dn. 01.11.2017 r., k. 180.

Powód przeszedł szkolenie wstępne z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy oraz instruktaż stanowiskowy na stanowisku pracy pracownika magazynowego. Lekarz medycyny pracy stwierdził, że powód był zdolny do wykonywania pracy na stanowisku F. A.. Badanie psychologiczne wykazało brak przeciwwskazań do pracy na stanowisku operatora wózka jezdniowego specjalizowanego, pracy na wysokości do 3 m.

Dowód: - karta szkolenia wstępnego, k. 150,

- orzeczenie lekarskie z dn. 19.04.2016 r., k. 139,

- zaświadczenie psychologiczne z dn. 24.03.2016 r., k. 138,

- orzeczenie lekarskie z dn. 08.02.2017 r., k. 176,

- orzeczenie lekarskie z dn. 05.03.2017 r., k. 177.

Od ok. 2013 r. powód odczuwał bóle odcinka lędźwiowego kręgosłupa. Powód cierpiał na bóle barku prawego. Odczuwał również bóle biodra. Powód leczył się w poradni ortopedycznej. Odczuwał utrzymujące się bóle kręgosłupa lędźwiowego z promieniowaniem. W 2016 r. powód został poddany radiografii kręgosłupa lędźwiowo – krzyżowego, które uwidocznilo zniesienie lordozy, znaczne zwężenie szerokości przestrzeni międzykręgowej na poziomie L5/S1 w części tylnej. W przeszłości powód uległ również urazowi, w wyniku którego doznał przeciążenia stanu biodrowego i kolanowego lewego. Odczuwał bóle barku prawego i odbył rehabilitację.

Dowód: - konsultacja specjalistyczna z dn. 25.06.2017 r., k. 21,

- historia choroby, k. 16,

- historia choroby, k. 30 – 33,

- wynik badania z dn. 15.11.2016 r., k. 99,

- historia zdrowia i choroby z dn. 25.11.2016 r., k. 25,

- historia zdrowia i choroby z dn. 12.06.2016 r., k. 89,

- historia zdrowia i choroby z dn. 21.02.2017 r., k. 26.

U strony pozwanej powód z reguły pracował na stanowisku pick lub bag. Do jego obowiązków należało przenoszenie przedmiotów z wózka na paletę. Powód zazwyczaj zajmował się dokami załadunkowymi oraz magazynowaniem towarów na dziale (...) oraz był odpowiedzialny za towar, który był przywożony. Praca była co do zasady

zmechanizowania. Zgodnie z instrukcją funkcjonującą u strony pozwanej przedmioty powyżej 21 kg dla mężczyzn musiały być przenoszone zespołowo.

Na dziale (...) trzeba było chodzić z ciężkimi towarami między regałami, wyjmować je z opakowań zbiorczych i umieszczać we właściwym miejscu. Przenoszenie części towarów odbywała się ręcznie.

Dowód: - zeznania świadka K. R., k. 232,

- wyjaśnienia powoda, k. 238.

W dniu 4 marca 2017 r. powód rozpoczął dzienną zmianę roboczą zgodnie z planem o godzinie 6:00. Tego dnia wykonywał pracę na dziale stow. Do jego obowiązków należało rozkładanie przedmiotów z palety na regały. Około godziny 11:00 powód podniósł z palety materac zwinięty w rulon o wadze 12 kg i wysokości 120 cm. Chwycił górną część materaca prawą ręką, natomiast lewą ręką chwycił materac od spodu. Materac nagle wyslizgnął się z lewej dłoni powoda i całym ciężarem obciążył prawą rękę powoda. Powód poczuł ból w barku, natychmiast zgłosił zdarzenie przełożonemu i został skierowany do punktu pierwszej pomocy, do którego przybył o godzinie 15:45. Powodowi zalecono wykonanie badania RTG barku prawego, USG oraz konsultację ortopedyczną. W związku z bólem powód nie kontynuował pracy w dniu zdarzenia.

Powód wykonywał czynności, które należały do jego rutynowych obowiązków. Miał na sobie w czasie zdarzenia obuwie bezpieczne (S1P) przydzielone mu na stanowisku pracy spełniające wymagania normy oraz rękawice. Na stanowisku pracy oceniono ryzyko zawodowe na poziomie średniego – akceptowalnego.

W protokole powypadkowym zespół powypadkowy stwierdził, że zdarzenie nie było wypadkiem przy pracy, ponieważ nie spełniało definicji wypadku przy pracy w części dotyczącej urazu.

Dowód: - protokół ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy z dn. 03.04.2017 r., k. 11 – 14,

- formularz zgłoszenia zdarzenia medycznego z dn. 01.04.2016 r., k. 186,

- wyjaśnienia powoda, k. 238.

Powód stawiał się do pracy w kolejnych dniach, następnie przebywał na zwolnieniu lekarskim. W dniu 10 marca 2017 r. rozpoznano u powoda nasilone bóle gardła oraz ograniczoną ruchomość kręgosłupa L/S. Powód nie dostarczył żadnej dokumentacji medycznej. Powód nie złożył również zastrzeżeń do protokołu ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy.

Dowód: - protokół ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy z dn. 03.04.2017 r., k. 11 – 14,

- formularz zgłoszenia zdarzenia medycznego z dn. 01.04.2016 r., k. 186,

- ewidencja czasu pracy, k 190,

- zeznania świadka K. R., k. 231,

- historia zdrowia i choroby z dn. 10.03.2017 r., k. 16.

Po zdarzeniu powód odczuwał bóle kręgosłupa, barku, stawów, chorował na zapalenie kaletki łokcia prawego. Został skierowany do szpitala na oddział urazowo-ortopedyczny z rozpoznaniem zespołu bólowego braku prawego. Rozpoznano u niego zespół czepca ścięgna – mięśniowego.

Dowód: - historia zdrowia i choroby z dn. 14.03.2017 r., k. 39,

- historia zdrowia i choroby z dn. 20.03.2017 r., k. 27,

- konsultacja specjalistyczna z dn. 27.04.2017 r., k. 57,
- historia zdrowia i choroby z dn. 16.05.2017 r., k. 40,
- konsultacja specjalistyczna z dn. 22.05.2017 r., k. 58,
- skierowanie do szpitala z dn. 28.03.2017 r., k. 248.

Badanie MR odcinka lędźwiowego odcinka kręgosłupa ujawniło: widoczne spłylenie jego fizycznej lordozy, na poziomie L1/L2 krążek międzykręgowy z obecnością płaskiej szerokopodstawnej, przyśrodkowo lewobocznej, niewielkiej przepukliny nieco uciskającej worek oponowy z odejściem lewego korzenia L2, na poziomie L4/L5 krążek międzykręgowy z cechami niewielkiego wypuklenia typu bulging z dyskretną pośrodkową przepukliną nieco uciskającą worek oponowy, sygnał opisywanych krążków prawidłowo zachowany, retrolistezę trzonu L5 względem seg. S1 kości krzyżowej o około 0,5 cm, na poziomie L5/S1 krążek międzykręgowy o znacznie obniżonej wysokości z obecnością zmian degeneracyjnych pod postacią skupisk pęcherzyków gazu – objaw próżniowy, widoczną dodatkowo szerokopodstawną, pośrodkowo-lewoboczną przepuklinę tego krążka z fragmentem sekwestrowanym, przemieszczoną podwładłowo ku dołowi, uciskającą worek oponowy, lewy korzeń S1 oraz częściowo wypełniającą lewy zachylek boczny kanału kręgowego, dodatkowo pozostała uwypuklona część krążka wraz z drobnymi osteofitami krawędzi trzonów nieco zwężała otwory międzykręgowe, opisywany wyżej krążek o degeneracyjnie obniżonym sygnale w obrazach T2 zależnych. Na pozostałych poziomach nie wykazano obecności przepuklin krążków międzykręgowych. W zakresie prawobocznej części trzonu L2 widoczne było hiperintensywne ostrokonturowane ognisko o wymiarach 1,6 x 2,1 cm o cechach naczyńniaka. Poza tym kręgi lędźwiowe wykazywały jedynie zaznaczone zmiany zwyrodnieniowe. Trzony dolnych kręgów piersiowych objętych obszarem badania oraz górnych lędźwiowych z obecnością niewielkich guzków S.. W zakresie stożka rdzenia, włókien ogona końskiego oraz nici końcowej ewidentnych zmian ogniskowych nie uwidocznilo.

Dowód: - wynik badania z dn. 24.05.2017 r., k. 251.

W wyniku badania MR prawego stawu ramiennego stwierdzono w okolicy przyczepu ścięgna mięśnia nadgrzebieniowego widoczną jednorodną silnie hipointensywną strukturę o wymiarach 1 x 0,3 cm. Głowa kości ramiennej była o prawidłowych, gładkich obrysach. Poza tym staw ramienny prawy pozostawał w granicach normy.

Dowód: - wynik badania z dn. 04.06.2017 r., k. 244.

Dolegliwości bólowe odcinka lędźwiowego kręgosłupa utrzymywały się i nasilały. Ból był stały z promieniowaniem do obydwu kończyn dolnych, do poziomu stóp. Siła mięśniowa obu stóp była osłabiona. Ból nasilał się w trakcie chodzenia, przy skłonach, pracy fizycznej. Badanie MR odcinka lędźwiowego kręgosłupa ujawniło przepuklinę dysku L5/S1 centralnolewostronną, stenozę otworową oraz cechy kręgozmyku i niestabilności na tym poziomie. Powód kwalifikował się do zabiegu usunięcia przepukliny metodą endoskopową oraz stabilizacji dynamicznej z zastosowaniem implantu elastycznego (...) na poziomie L5/S1. Powód został skierowany do szpitala.

Dowód: - historia zdrowia i choroby z dn. 13.06.2017 r., k. 35,

- konsultacja specjalistyczna z dn. 25.06.2017 r., k. 21,
- historia zdrowia i choroby z dn. 21.07.2017 r., k. 36,
- historia zdrowia i choroby z dn. 04.08.2017 r., k. 36,
- historia zdrowia i choroby z dn. 18.08.2017 r., k. 37

Powód został skonsultowany neurochirurgicznie oraz skierowany na zabiegi fizjoterapeutyczne w związku z uszkodzeniem barku oraz zespołem czepca ścięgniasto - mięśniowego.

Dowód: - historia zdrowia i choroby z dn. 29.06.2017 r., k. 29,

- konsultacja specjalistyczna z dn. 30.06.2017 r., k. 60,

- konsultacja specjalistyczna z dn. 21.08.2017 r., k. 61.

Powód został skierowany do szpitala na oddział neurochirurgiczny z rozpoznaniem przepukliny krążka międzykręgowego L5/S1 z doogonową migracją sekwestru.

Powód odczuwał bóle stopy. Była ona bez obrzęku, bez tkiwości palpacyjnej. Ruchomość palców i stawu skokowego była dobra. Nie zidentyfikowano cech zapalenia ścięgien. Przymuszczenie występowały dolegliwości korzeniowe ze strony kręgosłupa lędźwiowego.

Po badaniu rtg stwierdzono, że powód nie wymagał interwencji ortopedycznej. Wskazana natomiast była konsultacja i leczenie w poradni neurologicznej.

Dowód: - skierowanie do szpitala z dn. 17.07.2017 r., k. 247,

- konsultacja specjalistyczna z dn. 28.08.2017 r., k. 62,

- konsultacja specjalistyczna z dn. 04.09.2017 r., k. 246.

W trakcie trwania stosunku pracy powód przebywał na zwolnieniu lekarskim przez łączny okres wynoszący 365 dni. Pozostawał niezdolny do pracy w następujących okresach: od dnia 21 lutego 2017 r. do dnia 25 lutego 2017 r., od dnia 10 marca 2017 r. do dnia 18 marca 2017 r., od dnia 20 marca 2017 r. do dnia 1 kwietnia 2017 r., od dnia 13 kwietnia 2017 r. do dnia 15 kwietnia 2017 r., od dnia 19 kwietnia 2017 r. do dnia 22 kwietnia 2017 r., od dnia 26 kwietnia 2017 r. do dnia 13 maja 2017 r., od dnia 12 maja 2017 r. do dnia 27 maja 2017 r., od dnia 29 maja 2017 r. do dnia 12 czerwca 2017 r., od dnia 23 czerwca 2017 r. do dnia 28 czerwca 2017 r., od dnia 29 czerwca 2017 r. do dnia 3 lipca 2017 r., od dnia 4 lipca 2017 r. do dnia 19 lipca 2017 r., od dnia 20 lipca 2017 r. do dnia 3 sierpnia 2017 r., od dnia 4 sierpnia 2018 r. do dnia 18 sierpnia 2017 r., od dnia 19 sierpnia 2017 r. do dnia 3 września 2017 r., od dnia 4 września 2017 r. do dnia 18 września 2019 r., od dnia 19 września 2017 r. do dnia 2 października 2017 r., od dnia 3 października 2017 r. do dnia 16 października 2017 r., od dnia 17 października 2017 r. do dnia 31 października 2017 r., od dnia 1 listopada 2017 r. do dnia 16 listopada 2017 r., od dnia 17 listopada 2017 r. do dnia 30 listopada 2017 r., od dnia 1 grudnia 2017 r. do dnia 17 grudnia 2017 r., od dnia 18 grudnia 2017 r. do dnia 2 stycznia 2017 r.

Dowód: - świadectwo pracy z dn. 31.12.2017 r., k. 184,

- zaświadczenie lekarskie (...) z dn. 21.02.2017 r., k. 191,

- zaświadczenie lekarskie (...) z dn. 10.03.2017 r., k. 192,

- zaświadczenie lekarskie (...) z dn. 20.03.2017 r., k. 193,

- zaświadczenie lekarskie (...) z dn. 13.04.2017 r., k. 194,

- zaświadczenie lekarskie (...) z dn. 19.04.2017 r., k. 195,

- zaświadczenie lekarskie (...) z dn. 26.04.2017 r., k. 196,

- zaświadczenie lekarskie (...) z dn. 12.05.2017 r., k. 197,

- zaświadczenie lekarskie (...) z dn. 29.05.2017 r., 198,

- zaświadczenie lekarskie (...) z dn. 13.06.2017 r., k. 199,

- zaświadczenie lekarskie (...) z dn. 29.06.2017 r., k. 200,
- zaświadczenie lekarskie (...) z dn. 04.07.2017 r., k. 201,
- zaświadczenie lekarskie (...) z dn. 21.07.2017 r., k. 202,
- zaświadczenie lekarskie (...) z dn. 04.08.2017 r., k. 203,
- zaświadczenie lekarskie (...) z dn. 18.08.2017 r., k. 204,
- zaświadczenie lekarskie (...) z dn. 05.09.2017 r., k. 205,
- zaświadczenie lekarskie (...) z dn. 18.09.2017 r., k. 206,
- zaświadczenie lekarskie (...) z dn. 04.10.2017 r., k. 207,
- zaświadczenie lekarskie (...) z dn. 17.10.2017 r., k. 208,
- zaświadczenie lekarskie (...) z dn. 02.11.2017 r., k. 209,
- zaświadczenie lekarskie (...) z dn. 17.11.2017 r., k. 210,
- zaświadczenie lekarskie (...) z dn. 01.12.2017 r., k. 211,
- zaświadczenie lekarskie (...) z dn. 20.12.2017 r., k. 212.

Powód wypowiedział umowę o pracę zawartą ze stroną pozwaną w związku z łamaniem przepisów prawa pracy, nieterminowym wypłacaniem wynagrodzenia, całkowitym brakiem wypłaty wynagrodzenia, dyskryminacją w miejscu pracy, nieprzestrzeganiem przez pracodawcę przepisów bhp, nieprzestrzeganiem własnego wewnętrznego regulaminu i zasad bezpieczeństwa, łamaniem przepisów kodeksu cywilnego oraz kodeksu postępowania administracyjnego jak też innych przepisów.

W związku z powtarzającym się notorycznie i nagminnie brakiem wypłaty wynagrodzenia oraz nieterminowym wypłacaniem wynagrodzenia powód wezwał pozwaną do uregulowania należności w ciągu 3 dni od dnia otrzymania wezwania. Powód wskazał, że zgodnie z informacją Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 19 października 2017 r. brak było podstaw do stwierdzenia, iż zwolnienie lekarskie (...) za okres od dnia 4 sierpnia 2017 r. do dnia 18 sierpnia 2017 r. wykorzystano niezgodnie z jego celem i tym samym uznano brak podstaw do wstrzymania wypłaty wynagrodzenia i zasiłku chorobowego za ten okres.

Powód złożył oświadczenie, iż prostuje wypowiedzenie umowy o pracę i wniósł o ustalenie wygaśnięcia stosunku pracy z dniem 31 grudnia 2017 r.

Dowód: - wypowiedzenie umowy o pracę z dn. 13.11.2017 r., k. 181,

- przedsądowe wezwanie do zapłaty z dn. 13.11.2017 r., k. 182,

- sprostowanie z dn. 20.11.2017 r., k. 183.

U wnioskodawcy rozpoznano zmiany zwyrodnieniowo – dyskopatyczne kręgosłupa lędźwiowego z nawracającym zespołem bólowym, zmiany zwyrodnieniowe barku prawego z nawracającym zespołem bólowym, podmiotowy zespół kręgosłupa lędźwiowego i barku prawego bez upośledzenia funkcji.

Zdarzenia z dnia 4 marca 2017 r. nie można było uznać za wypadek przy pracy, nawet bowiem jeśli uzna się przyczynę zewnętrzną wypadku, to zdarzenie to nie spowodowało następstw typu urazowego. Przyczyną występującego u powoda zespołu bólowego barku prawego oraz kręgosłupa lędźwiowego były zmiany chorobowe zwyrodnieniowe.

Dowód: - opinia biegłych sądowych neurologa i ortopedy z dn. 07.10.2019 r., k. 261 – 263.

Średnie miesięczne wynagrodzenie powoda liczone na zasadach obowiązujących przy obliczaniu ekwiwalentu pieniężnego za urlop wypoczynkowy wynosiło 3.200,95 zł brutto.

Dowód: - zaświadczenie z dn. 02.11.2018 r., k. 185.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje.

Powództwo podlegało oddaleniu jako bezzasadne.

W niniejszej sprawie powód domagał się sprostowania protokołu powypadkowego nr (...) z dnia 3 kwietnia 2017 r. w ten sposób, aby ustalić, iż zdarzenie z udziałem powoda z dnia 4 marca 2017 r. stanowiło wypadek przy pracy. Strona pozwana wnosiła o oddalenie powództwa w całości.

W pierwszej kolejności należało wskazać, że roszczenie zgłoszone w niniejszym postępowaniu przez powoda o sprostowanie protokołu powypadkowego i ustalenie, że zdarzenie z dnia 4 marca 2017 r. było wypadkiem przy pracy zostało oparte o treść art. 189 k.p.c., w myśl którego powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny.

Możliwość dochodzenia w trybie cytowanego art. 189 k.p.c. roszczenia o ustalenie że dane zdarzenie jest wypadkiem przy pracy znajduje również swoje uzasadnienie w świetle orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 29 marca 2006 r., zgodnie z którym powództwo o ustalenie, że konkretne zdarzenie było wypadkiem przy pracy w rozumieniu art. 3 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. Nr 199, poz. 1673 ze zm.) jest dopuszczalne na podstawie art. 189 k.p.c. (zob. uchwała SN z 29.03.2006; sygn. II PZP 14/05; publ.OSNP 2006/15-16/228, Biul.SN 2006/3/28, Prok.i Pr.-wkł. 2006/10/31).

W uzasadnieniu powyższego orzeczenia SN czytamy m.in. „[...] Tę linię orzecznictwa należy uznać za prawidłową. Zasadnie zwraca się w niej uwagę na samoistność powództwa z art. 189 k.p.c., w szczególności na istniejącą w prawie materialnym podstawę dla dochodzenia tylko ustalenia wypadku przy pracy oraz na znaczenie takiego ustalenia dla uzyskiwania przez pracownika lub jego rodzinę kompensaty szkód wynikłych z wypadku przy pracy, w tym z ubezpieczenia społecznego (wypadkowego) [...]”.

Interes prawny powoda w niniejszej sprawie wyrażał się możliwości dochodzenia świadczeń przysługujących z tytułu wypadku przy pracy, która powstałaby w razie ustalenia, że sporne zdarzenie miało charakter wypadku przy pracy w rozumieniu przepisów prawa. .

Obowiązki pracodawcy związane ze zdarzeniem kwalifikowanym jako wypadek przy pracy reguluje treść art. 234 k.p. W myśl powyższych przepisów, w razie wypadku przy pracy pracodawca jest obowiązany podjąć niezbędne działania eliminujące lub ograniczające zagrożenie, zapewnić udzielenie pierwszej pomocy osobom poszkodowanym i ustalić w przewidzianym trybie okoliczności i przyczyn wypadku oraz zastosować odpowiednie środki zapobiegające podobnym wypadkom (art. 234 § 1 k.p). Ponadto zgodnie z § 2 pracodawca jest obowiązany niezwłocznie zawiadomić właściwego okręgowego inspektora pracy i prokuratora o śmiertelnym, ciężkim lub zbiorowym wypadku przy pracy oraz o każdym innym wypadku, który wywołał wymienione skutki, mającym związek z pracą, jeżeli może być uznany za wypadek przy pracy, prowadzić rejestr wypadków przy pracy (§ 3) pracodawca jest obowiązany, przechowywać protokół ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy wraz z pozostałą dokumentacją powypadkową przez 10 lat (§ 3¹).

Mając powyższe na uwadze należy stwierdzić, iż ustawowe wymogi formalne co do przebiegu postępowania powypadkowego w sytuacji zdarzenia z dnia 4 marca 2016 r. zostały w niniejszym postępowaniu spełnione.

Przechodząc do analizy zdarzenia z punktu widzenia pojęcia wypadku przy pracy stwierdzić należy, iż zgodnie z treścią art. 3 ust.1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób

zawodowych (Dz.U. z 2019 r. poz. 1205 ze zm.) przez wypadek przy pracy należy rozumieć nagłe zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą:

- 1) podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych;
- 2) podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika czynności na rzecz pracodawcy, nawet bez polecenia;
- 3) w czasie pozostawania pracownika w dyspozycji pracodawcy w drodze między siedzibą pracodawcy a miejscem wykonywania obowiązku wynikającego ze stosunku pracy.

Nie każde zdarzenie jest zatem wypadkiem przy pracy, gdyż koniecznymi elementami uznania go za wypadek przy pracy jest nagłość zdarzenia, która zostało wywołane przyczyną zewnętrzną, spowodowało uraz lub śmierć i jednocześnie pozostawało w związku z wykonywaną pracą. Wszystkie wskazane przesłanki muszą wystąpić łącznie. Definicja wypadku przy pracy zawarta w art. 3 ust. 1 ww. ustawy, nie wymaga, aby wskazana w nim przyczyna zewnętrzna była wyłączną przyczyną zdarzenia. Przyczyna zewnętrzna może stanowić jedynie współprzyczynę wypadku. Sprawcą przyczyną zewnętrzną wypadku przy pracy może być każdy czynnik zewnętrzny zdolny wywołać w istniejących warunkach szkodliwe skutki. W tym znaczeniu, przyczyną zewnętrzną może być nie tylko narzędzie pracy, maszyna, zwierzę, siły przyrody, lecz także czyn innego osobnika, a nawet praca i czynność samego poszkodowanego. Tak więc za przyczynę zewnętrzną należy uznać zarówno działanie maszyny uszkadzającej ciało, jak i uderzenie spadającego przedmiotu, podźwignięcie się pracownika, niezręczny ruch jego ręki powodujący uderzenie i jej uszkodzenie, jak wreszcie potknięcie się na gładkiej nawet powierzchni i złamanie nogi. Również nadmierny wysiłek fizyczny podczas pracy, powodujący w czasie pracy uszkodzenie organu wewnętrznego pracownika dotkniętego schorzeniem samoistnym może uzasadniać uznanie tego zdarzenia za wypadek przy pracy (por. wyr. SN z 10 lutego 1977 r., III PKN 194/76, OSNC 1977/10/196; wyrok SN z 9 lipca 1991 r., II PRN 3/91, OSP 1992/11/263; wyrok SN z 5 lutego 1997 r., II UKN 85/96, OSNAP 1997/19/386; wyrok SN z 29 stycznia 1997 r., II UKN 70/90, OSNP 1997/18/357). Nadmierność wysiłku pracownika należy oceniać z udziałem jego indywidualnych właściwości – aktualnego stanu zdrowia, sprawności. W szczególności przy wysiłku fizycznym przyjmuje się, że wykonywanie zwykłych, codziennych obowiązków w typowych dla danego stanowiska warunkach może w niektórych przypadkach, przy uwzględnieniu indywidualnych predyspozycji zdrowotnych pracownika, stanowić dla pracownika nadmierne obciążenie i przez to stać się zewnętrzną przyczyną zdarzenia będącego wypadkiem przy pracy. W świetle powyższego, wyłączona jest możliwość uznania za wypadek w zatrudnieniu choroby lub pogorszenia istniejącego stanu chorobowego, nie pozostających w związku ze zdarzeniem zasłonym w zatrudnieniu, lecz będących objawem rozwoju samoistnego schorzenia, które w pewnym momencie, niezależnie od wykonywanych w zatrudnieniu czynności, doprowadziłoby do upośledzenia lub wręcz zahamowania funkcjonowania ustroju, nawet w sposób nagły.

W niniejszej sprawie bezspornym było, że wypadek, jakiemu uległ powód w miejscu pracy, był zdarzeniem nagłym. Sporne było natomiast, czy został on spowodowany przyczyną zewnętrzną i czy wywołał u powoda uraz w rozumieniu ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, która określa uraz jako uszkodzenie tkanek ciała lub narządów człowieka wskutek działania czynnika zewnętrznego (art. 2 pkt 13).

W ocenie Sądu w świetle szerokiego rozumienia pojęcia „przyczyny zewnętrznej: wypadku, jakim może być również niezręczny ruch ręki i uderzenie przedmiotu, istnienie przyczyny zewnętrznej spornego zdarzenie nie budzi wątpliwości. Z ręki powoda podczas pracy wysunął się ciężki materac, który obciążył drugą dłoń powoda. Wiadomości specjalnych wymagało zaś ustalenie, czy w wyniku zdarzenia z dnia 4 marca 2017 r. u powoda wystąpił uraz w rozumieniu uszkodzenia tkanek ciała lub narządów człowieka wskutek działania czynnika zewnętrznego. Wobec medycznej natury okoliczności spornych, na okoliczność ustalenia, czy sporne zdarzenie wywołało u powoda uraz w rozumieniu przepisów w/w ustawy, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych ortopedy i neurologa (k. 239).

Biegli rozpoznali u wnioskodawcy zmiany zwyrodnieniowo – dyskopatyczne kręgosłupa lędźwiowego z nawracającym zespołem bólowym, zmiany zwyrodnieniowe barku prawego z nawracającym zespołem bólowym, podmiotowy zespół kręgosłupa lędźwiowego i barku prawego bez upośledzenia funkcji. Zdaniem biegłych zdarzenia z dnia 4 marca 2017

r. nie można było uznać za wypadek przy pracy, albowiem nawet jeśli uzna się przyczynę zewnętrzną wypadku, to nie spowodował on następstw typu urazowego. Biegli wskazali, że przyczyną występującego u powoda zespołu bólowego barku prawego oraz kręgosłupa lędźwiowego były zmiany chorobowe zwyrodnieniowe. W związku z powyższym w ocenie biegłych nie zachodziły okoliczności uzasadniające przebadanie powoda przez innych biegłych. Biegli wskazali, że u powoda nie stwierdzono upośledzenia sprawności układu ruchu ani układu nerwowego. Co więcej, sprawność narządu osiowego, jak i barku prawego były prawidłowe, ich ruchomość pozostawała w granicach normy, nie stwierdzono objawów ubytkowych neurologicznych, ani następstw czynnościowych, jak również objawów rozciągowych, zaników mięśniowych czy osłabienia siły kończyn górnych ani dolnych. Sprawność manualna oraz sprawność chodu powoda były pełne. Zdarzenie z dnia 4 marca 2017 r. było zdarzeniem nagłym, jednakże zdaniem biegłych okoliczność, czy zostało wywołane przyczyną zewnętrzną, była wątpliwa, albowiem zakres wykonywanego przez powoda ruchu, jak i obciążenia nie przekraczały dopuszczalnych norm. Podkreślić należało, że poza zgłoszonym bezpośrednio po zdarzeniu bólem barku, nie odnotowano żadnych innych następstw wypadku. Przede wszystkim w ocenie biegłych sam przebieg zdarzenia, jak i wydarzenia kolejnych dni, nie wskazywały, by sporny wypadek spowodował u powoda jakiegokolwiek uraz. Po zdarzeniu powód kontynuował pracę w kolejnych przewidzianych grafikami dniami. Zwolnienie udzielone powodowi w dniu 10 marca 2017 r. było spowodowane zapaleniem gardła. Biegli zaznaczyli, że wprawdzie odnotowano wówczas również skargi na bóle kręgosłupa lędźwiowego, ale były one związane z udokumentowaną od kilku lat dyskopatią. Biegli zwrócili również uwagę na fakt, iż bóle kręgosłupa były przyczyną udzielenia powodowi zwolnienia lekarskiego w dniach 21 – 25 lutego 2017 r., a więc tydzień przed datą wypadku. Poza tym wykonany później rezonans magnetyczny barku nie wykazał zmian wczesnych pourazowych. Stwierdzono natomiast zwapnienie w okolicy guzka większego kości ramiennej, które było skutkiem wieloletnich zmian przeciążeniowych. Bóle barku prawego po dniu 4 marca 2017 r. nie występowały. Bóle stawowe o różnym umiejscowieniu, także kolana i biodra, występowały u powoda od lat. Całość zmian rozpoznanych u powoda była typowa dla przewlekłej choroby krążka międzykręgowego i dolegliwości stawowych na tle inwolucyjnym – przeciążeniowo – zwyrodnieniowym. Przed dniem zdarzenia powód był wielokrotnie leczony z tego powodu. Zdarzenie z 4 marca 2017 r. było mechanizmem spustowym powodującym ból kręgosłupa, nie zaś przyczyną zmian w kręgosłupie i barku. Takim czynnikiem prowokującym mogło być np. kichnięcie, wykonane skłonu czy rotacji tułowia. W opinii biegłych to nie uraz na skutek wypadku spowodował zespół bólowy kręgosłupa, lecz wieloletni proces chorobowy. Brak było cech świeżego urazu w badaniach przedmiotowych i obrazowych, co dodatkowo uzasadnia tezę, iż do wystąpienia urazu u powoda nie doszło.

W toku postępowania powód ani strona pozwana nie złożyli zastrzeżeń do opinii biegłych sądowych. Powód, nie formułując żadnych konkretnych zastrzeżeń, wniósł jednak o złożenie przez biegłego wyjaśnień poprzez wskazanie, czy zdarzenie z dnia 4 marca 2017 r. mogło być uznane za zdarzenie powodujące istotne nasilenie objawów stwierdzonych u powoda samoistnych schorzeń zwyrodnieniowo – dyskopatycznych kręgosłupa lędźwiowego bądź zmian zwyrodnieniowych barku prawego.

Sąd wniosek pełnomocnika powoda pominął, uznając dowód z uzupełniających wyjaśnień biegłego za nieistotny dla rozstrzygnięcia i zmierzający jedynie do nieuzasadnionego wydłużenia postępowania.

Za kluczowe dla niniejszej sprawy uznać należy stwierdzenie przez biegłych braku u powoda urazu będącego następstwem spornego zdarzenia. Fakt niewystąpienia urazu oraz przyczyny zespołu bólowego u powoda pomimo braku urazu, biegli szczegółowo uzasadnili. Zdaniem Sądu biegli kompleksowo i jednoznacznie odpowiedzieli na postawione w tezie pytania, przez co treść przedstawionej przez nich opinii nie budzi żadnych wątpliwości i nie wymaga uzupełnień. Okoliczność, na jaką powód domagał się uzupełniającego przesłuchania biegłych, tj. okoliczność, czy zdarzenie z dnia 4 marca 2017 r. mogło być uznane za zdarzenie powodujące istotne nasilenie objawów stwierdzonych u powoda samoistnych schorzeń zwyrodnieniowo – dyskopatycznych kręgosłupa lędźwiowego bądź zmian zwyrodnieniowych barku prawego, nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. U powoda nie wystąpił uraz, tj. uszkodzenie tkanek ciała ani narządów człowieka. Biegli wskazali również, że zdarzenie miało jedynie charakter spustowy, a przyczyną dolegliwości bólowych były schorzenia istniejące u powoda już wcześniej. Jak wykazało postępowanie dowodowe przeprowadzone w niniejszej sprawie, powód odczuwał bóle odcinka lędźwiowego

kręgosłupa już od około 2013 r. Przez długi czas cierpiał na bóle barku prawego, odczuwał również bóle biodra, leczyl się w poradni ortopedycznej. Odczuwał bóle kręgosłupa lędźwiowego z promieniowaniem, które utrzymywały się. Badania, którym zostawał poddawany powód ujawniały zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa. Schorzenia zatem występowały u powoda już przed zdarzeniem z dnia 4 marca 2017 r., co zostało potwierdzone przedstawioną w sprawie dokumentacją medyczną. Co więcej, na tydzień przed zdarzeniem powód przebywał na zwolnieniu lekarskim, którego przyczyną udzielenia były bóle kręgosłupa. Powód sam przyznał, że już wcześniej cierpiał na dolegliwości związane z kręgosłupem. Oprócz tego zaznaczyć należy, że tego dnia powód wykonywał czynności, które należały do jego rutynowych obowiązków - przenoszenie przedmiotów z wózka na paletę. Miał na sobie w czasie zdarzenia obuwie bezpieczne (S1P) przydzielone mu na stanowisku pracy spełniające wymagania normy oraz rękawice. W dniach następujących po zdarzeniu powód zgłosił się do pracy i na zwolnienie lekarskie udał się dopiero od dnia 10 marca 2017 r., przy czym główną przyczyną było zapalenie gardła.

Opinia biegłego sądowego podlega ocenie przy zastosowaniu art. 233 § 1 k.p.c. – na podstawie właściwych dla jej przymiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażanych w niej wniosków. Sąd Najwyższy w swoim wyroku z dnia 19 grudnia 1990 r. (I PR 148/90, OSP 1991/11/300) stwierdził, że „Sąd może oceniać opinię biegłego pod względem fachowości, rzetelności czy logiczności. Może pomijać oczywiste pomyłki czy błędy rachunkowe. Nie może jednak nie podzielać poglądów biegłego, czy w ich miejsce wprowadzać własnych stwierdzeń”.

Zgodnie z art. 286 k.p.c. Sąd może zażądać ustnego wyjaśnienia opinii złożonej na piśmie, może też w razie potrzeby zażądać dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych. Samo niezadowolenie stron z opinii biegłych nie uzasadnia jednak zażądania dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych. To Sąd, w ramach zastrzeżonej dla niego swobody, decyduje, czy ma możliwość oceny dowodu w sposób pełny i wszechstronny, czy jest w stanie prześledzić jego wyniki oraz - mimo braku wiadomości specjalnych - ocenić rozumowanie, które doprowadziło biegłego do wydania opinii. Sąd czyni to zapoznając się z całością opinii, tj. z przedstawionym w niej materiałem dowodowym, wynikami badań przedmiotowych i podmiotowych. Wszystko to, a nie tylko końcowy wniosek opinii, stanowi przesłanki dla uzyskania przez sąd podstaw umożliwiających wyjaśnienie sprawy.

Zgodnie z wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 9 lutego 2016r. sygn. akt XIII Ga 764/15: „Sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z dalszej opinii gdy zachodzi taka potrzeba, a więc wtedy, gdy opinia, którą dysponuje, zawiera istotne luki, bo nie odpowiada na postawione tezy dowodowe, jest niejasna, czyli nienależycie uzasadniona lub nieweryfikowalna, tj. gdy przedstawiona przez eksperta analiza nie pozwala organowi orzekającemu skontrolować jego rozumowania co do trafności jego wniosków końcowych (post. SN z 19 sierpnia 2009 r., III CSK 7/09, Legalis). Ustalenia, wymagające wiadomości specjalnych, aby mogły stać się składnikiem materiału dowodowego poddawanego ocenie, muszą przybrać formę określoną w art. 278 i n. k.p.c., to znaczy postać opinii biegłego (biegłych) lub odpowiedniego instytutu. (...) Z przyjmowanej powszechnie zasady, iż sąd jest najwyższym biegłym, nie można wyprowadzać wniosku, że może biegłego zastępować, a to oznacza, że jeżeli do poczynienia ustaleń istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy potrzebne są wiadomości specjalne, sąd nie może dokonywać ich sam, nawet gdyby miał w tej dziedzinie odpowiednie kwalifikacje merytoryczne; posiadanie takich kompetencji ułatwia jedynie ocenę opinii biegłego (wyr. SN z 26 października 2006 r., I CSK 166/06, Legalis). (...) Opinia biegłego nie ma w sprawie znaczenia rozstrzygającego i podlega ocenie jak każdy środek dowodowy, jednak w oparciu o właściwe dla jej oceny na płaszczyźnie merytorycznej kryteria, które stanowią: poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania sformułowanego stanowiska, stopień stanowczości wyrażonych w niej ocen, zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej. Biegły wyraża opinię o tej części materiału dowodowego, którą wskazuje dla celów jej wydania sąd, nie dokonuje natomiast wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego sprawy, co jest obowiązkiem sądu orzekającego (wyr. SN z 12 lutego 2015 r., IV CSK 275/14, Legalis). Jakkolwiek opinia biegłych jest oparta na wiadomościach specjalnych, to podlega ona ocenie sądu na podstawie całego zebranego w sprawie materiału, a zatem, na tle tego materiału, konieczne jest stwierdzenie, czy ustosunkowała się ona do wynikających z innych dowodów faktów mogących stanowić podstawę ocen w opinii zawartych oraz czy opierając się na tym materiale w sposób logiczny i jasny, przedstawia tok rozumowania prowadzący do sformułowanych w niej wniosków. Jeżeli opinia biegłych

wymogów tych nie spełnia, wnioski strony o powołanie innych biegłych uznać należy za zasadny. (...) Wykazanie okoliczności, uzasadniających powołanie kolejnego biegłego pozostaje w gestii strony. To strona powinna wykazać się niezbędną aktywnością i wykazać błędy, sprzeczności lub inne wady w opiniach biegłych, które dyskwalifikują istniejące opinie ewentualnie uzasadniają powołanie dodatkowych opinii (wyr. SN z 16 września 2009 r., I UK 102/09, Legalis). Należy uznać, że sąd nie ma obowiązku dopuszczenia dowodu z opinii kolejnych biegłych, czy też z opinii instytutu w każdym wypadku, gdy złożona opinia jest niekorzystna dla strony, ale ma obowiązek dopuszczenia takiego dowodu wówczas, gdy zachodzi tego potrzeba (...) (wyr. SN z 1 września 2009 r., I PK 83/09, Legalis).” W konsekwencji stwierdzić należy, iż to wyłącznie od Sądu zależy, którą z wydanych opinii uzna za wiarygodną i podzieli jej stanowisko, po wszechstronnym rozważeniu zgromadzonego materiału dowodowego i cech opinii, o których wyżej mowa.

Sąd nie znalazł podstaw, aby odmówić wiarygodności opinii sporządzonej przez biegłych sądowych w niniejszej sprawie. Zdaniem Sądu opinia została sporządzona w sposób rzetelny, zrozumiały i obiektywny, jest jasna. Biegli odnieśli się do wszystkich schorzeń powoda i uzasadnili swoje stanowiska wyczerpująco i precyzyjnie. Biegli prawidłowo ustalili fakty potrzebne do sporządzenia opinii, dokonali ich profesjonalnej analizy i wywiedli poprawne wnioski. Przedstawili swój wywód w sposób logiczny i racjonalnie uargumentowany, unikając formułowania arbitralnych i apriorycznych tez, dochodząc do przedstawianych wniosków w sposób stopniowy i z odniesieniem do zebranych w aktach sprawy dokumentów medycznych oraz wyników przeprowadzonych badań.

Sąd podzielił w związku z powyższym opinię biegłych, zgodnie z którą powodem występującego u powoda zespołu bólowego barku prawego oraz kręgosłupa lędźwiowego były zmiany chorobowe zwyrodnieniowe, a nie uraz.

Ustalając stan faktyczny sprawy Sąd oparł się na dokumentach przedłożonych przez obydwie strony, jak również nadesłane przez inne podmioty, ponieważ ich prawdziwość nie została zakwestionowana. W szczególności były to akta osobowe, dokumentacja powypadkowa, ewidencja czasu pracy, dokumentacja medyczna. Sąd za wiarygodne uznał także zeznania świadka K. R.. Wyjaśnienia powoda z kolei Sąd uwzględnił w zakresie, w jakim korespondowały one z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie.

Mając powyższe na uwadze Sąd Rejonowy ustalił, że zdarzenie, jakiemu powód w dniu 4 marca 2017 r. nie wypełniało definicji wypadku przy pracy, bowiem u powoda nie wystąpił uraz i z tych względów Sąd w **punkcie I** sentencji wyroku oddalił powództwo o ustalenie wypadku przy pracy i sprostowanie protokołu powypadkowego jako bezzasadne.

W punkcie II sentencji wyroku Sąd na podstawie art. 98 k.p.c. statuującego zasadę odpowiedzialności za wynik procesu oraz par. 9 pkt 1 ust. 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, Sąd zasądził od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 240 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego strony pozwanej.

W punkcie III sentencji wyroku nieuiszczonymi kosztami sądowymi Sąd na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.) obciążył Skarb Państwa, mając na uwadze, że zgodnie z dyspozycją art. 98 k.p.c. nie było podstaw do obciążenia tymi kosztami strony wygrywającej sprawę – w niniejszej sprawie strony pozwanej – natomiast powód, który przegrał proces, jako pracownik był zwolniony od kosztów sądowych z mocy ustawy. Sąd nie znalazł podstaw do zastosowania art. 102 k.p.c. i nieobciążania powoda kosztami zastępstwa procesowego strony pozwanej, albowiem składając wniosek o zastosowanie dyspozycji tego przepisu powód ograniczył się do twierdzeń o złej sytuacji majątkowej, której jednakże nie udowodnił.

Rozstrzygnięcie w sprawie zapadło na posiedzeniu niejawnym w trybie art. 15 z.zs² Ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych. Wobec braku podstaw do kontynuowania postępowania dowodowego i stwierdzenia, że zostało ono przeprowadzone w całości, Sąd na podstawie wskazanego przepisu zarządził odebranie od stron końcowych stanowisk procesowych na piśmie w terminie 14 dni od daty doręczenia zarządzenia, pod rygorem zwrotu spóźnionych pism procesowych, stwierdził, że postępowanie dowodowe w zakresie istotnym dla rozstrzygnięcia zostało przeprowadzone w całości i zamknął rozprawę. Zastosowania

dyspozycji art. 15 z.z.s.² w/w ustawy należy do decyzji Sądu, wobec której ustawa nie przewiduje możliwości wniesienia sprzeciwu przez strony. Podkreślić jednak należy, że w niniejszej sprawie żadna ze stron nie sprzeciwiła się wydaniu wyroku na posiedzeniu niejawnym. W ocenie Sądu skorzystanie z dyspozycji powołanego przepisu było celowe z uwagi na istniejące zagrożenie epidemiologiczne, a także z uwagi na dbałość o bezpieczeństwo stron i pracowników sądu oraz o zakończenie sprawy bez zbędnej zwłoki. Żadna ze stron nie została pozbawiona możliwości obrony swoich praw. Postępowanie dowodowe zostało zakończone i ewentualne wyznaczenie rozprawy miałyby na celu jedynie odebranie końcowych stanowisk stron i wydanie orzeczenia. Ewentualne zarzuty wobec zakończenia postępowania dowodowego i pominięcia wniosków dowodowych mogą być w sytuacji zastosowania dyspozycji art. 15 z.z.s.² w/w ustawy podnoszone przez strony na zasadach ogólnych. Strony miały również możliwość zaprezentowania końcowych stanowisk w sprawie na piśmie, z czego skorzystały.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.